

Uniwersytet Mikołaja Kopernika
Wydział Matematyki i Informatyki

Paweł Marcin Chojnacki
nr albumu: 260082
informatyka

Praca magisterska

Porównanie wydajności współczesnych architektur sieci neuronowych

Opiekun pracy dyplomowej
dr hab. Piotr Wiśniewski

Toruń 2018

Spis treści

Słownik pojęć	5
Wstęp	7
1. Neurony	9
1.1. Model neuronu prostego	9
1.2. Co to jest sieć neuronowa?	10
1.3. Jak uczyć sieci neuronowe	10
1.4. Elementy sieci neuronowych	10
1.4.1. Metoda gradientu prostego	10
1.4.2. Funkcje aktywacji	10
1.4.3. Wykres obliczeniowy	10
1.4.4. Propagacja i wsteczna propagacja błędu	10
1.4.5. Parametry	10
1.4.6. Hiperparametry	10
1.4.7. Jak zbudować sieć neuronową	10
2. Deep Learning	11
2.1. Techniki tworzenia głębokich sieci	11
2.1.1. Sieci neuronowe	11
2.1.2. Convolutional Neural Networks	11
2.1.3. Recurrent Neural Networks	11
2.1.4. Fully Convolutional Networks	11
3. Deep Learning	13
4. Biblioteki implementujące uczenie głębokie	15
4.0.1. Tensorflow	15
4.0.2. Keras	15
4.0.3. PyTorch	16
4.0.4. Tensorflow.js [Deeplearn.js]	16

4.0.5. PaddlePaddle	16
4.0.6. MXNet	16
4.0.7. Caffe2	16
4.0.8. ML.NET	16
4.0.9. PyBrain	17
4.0.10. CNTK	17
5. Architektura	21
5.1. Znaczenie architektury dla wydajności sieci	21
5.2. Przegląd najbardziej efektywnych architektur	21
5.2.1. AlexNet	21
5.2.2. LeNet	22
5.2.3. VGG Net	22
5.2.4. GoogleNet / Inception	23
5.2.5. ResNet	23
5.2.6. ResNeXt	24
5.2.7. RCNN – obrazek jest zastępczy nie ma nic w intere- cie interesującego	24
5.2.8. YOLO - You Only Look Once	24
5.2.9. SqueezeNet	24
5.2.10. SegNet	24
5.2.11. Generative Adversarial Network	25
6. Testy wydajności	31
7. Podsumowanie	33
Spis rysunków	33

Słownik pojęć

Klasyfikacja binarna

Klasyfikacja binarna polega na jak najdokładniejszym stwierdzeniu posiadania cechy lub przynależności do kategorii danego obiektu. Najczęściej używane metody do klasyfikacji binarnej to: drzewa decyzyjne. Dane wejściowe należy przedstawić w formie macierzy. Każdy przykład do treningu i później klasyfikacji, musi być tych samych wymiarów. Wyjściem algorytmu klasyfikacji binarnej jest wektor z prawdopodobieństwem klasyfikacji każdego z przykładów. Wizualizacja funkcji, klasyfikującej czerwone i zielone kółka.

Regresja logistyczna

Metoda statystyczna używana do analizy zbioru danych, w którym mam więcej niż jedną zmienną determinującą wyjście. Wyjściem jest prawdopodobieństwo wystąpienia klasyfikowanego elementu. Algorytm regresji logistycznej przyjmuje na wejściu dane: n-wymiarowy wektor liczb rzeczywistych [np. Obraz], zestaw wag o tych samych wymiarach, liczba rzeczywista, bias. Do wygenerowania wyjścia, wystarczy obliczyć $y = w^T (wagi\ transponowane) * x (wejście) + b (bias)$. Należy jeszcze zastosować operację, która pozwoli na ustawienie parametrów w przedziale 0-1. Całe powyższe równanie użyć jako wejście do funkcji sigmoidy. $Sigm(z) = 1 / 1 + e^{-z}$. Jeśli z jest duże, sigmoida będzie bliska 1, jeśli z jest liczbą ujemną, sigmoida zbliży się do 0.

Funkcja kosztu

Funkcja do trenowania modelu regresji logistycznej. Mając zestawy treningowe, można wytrenować algorytm tak, aby podawał wartości prawdopodobieństwa jak najbliższe zestawu treningowego. Chcemy ustawić wagi i bias tak, aby te parametry dawały prawidłową odpowiedź dla każdego przykładu uczącego. Funkcja kosztu ma następujący wzór:

Metoda gradientu prostego

Algorytm pozwalający znaleźć minimum funkcji. Wyobrażając sobie płaszczyznę funkcji dla wszystkich możliwych argumentów, algorytm przechodzi z losowo rozpoczętego miejsca w miejsce gdzie jest najgłębiej. Mając funkcję kosztu $J(w,b)$ szukamy miejsca w którym błąd algorytmu jest jak najmniejszy.

Wykres obliczeniowy

(ang. Computation graph). Dekompozycja wyrażenia w pojedyncze atomowe kroki. Używany do optymalizowania funkcji. Przydaje się podczas ręcznej analizy funkcji błędu.

Funkcje aktywacji

- funkcja definiująca

Pooling

- technika polegająca na zmniejszeniu danych wejściowych. Aby zmniejszyć obraz ustala się rozmiar filtra oraz wielkość kroku. Następuje przejście po całym obrazie (po nałożeniu filtra) i wybiera się max z całego obszaru filtra do nowej macierzy. Pozwala to ograniczyć ilość parametrów i wyodrębnić konkretne cechy obiektu.

Konwolucja

Wsteczna propagacja błędu

Dropout

Rektyfikowana jednostka liniowa (ReLU)

Softmax

Epoka

Model

Wstęp

Celem niniejszej pracy magisterskiej jest przedstawienie nowoczesnych, czyli z ostatnich pięciu lat, architektur sieci neuronowych oraz przegląd najpopularniejszych bibliotek implementujących algorytmy uczenia maszynowego i w szczególności zoptymalizowanych do pracy z uczeniem głębokim na wielu procesorach graficznych. Głębokie sieci neuronowe znane są już od lat 60tych XX wieku, algorytmy uczące również były aktywnie rozwijane do lat 80tych. Wtedy też nadzieje wojska amerykańskiego na sztuczną inteligencję wygasły powodując zimę SI przez brak funduszy na badania. Do 2012 roku była to dziedzina zarezerwowana dla doktorów matematyki i informatyki (głównie statystyków). Wtedy też pojawiły się pierwsze głębokie sieci neuronowe mające trafność blisko 80%. Od tej pory nastąpił gwałtowny rozwój start-upów związanych z Deep Learningiem. Moc obliczeniowa tanieje z każdym rokiem i kluczowe dla rozwoju dziedziny okazały się karty graficzne firmy NVidia (szczególnie te przeznaczone na rynek graczy). Właśnie przez brak ciągłości w rozwoju i nagłą modę, wszystkie obecnie używane narzędzia mają nie więcej niż 5 lat. Literatura w czasie wydania często staje się nieaktualna, dlatego wykorzystana literatura to głównie publikacje elektroniczne z serwisu arXiv.com, zazwyczaj jeszcze bez recenzji naukowej. W dalszej części pracy przedstawiane są główne problemy wydajnościowe, z którymi borykają się osoby praktykujące Deep Learning. Przez wydajność należy rozumieć zarówno czas obliczeń potrzebny do uczenia modelu rozpoznawania danego mu zagadnienia oraz dokładność z jaką już nauczony program potrafi rozpoznać niespotkane wcześniej dane. Oba te parametry są od siebie zależne, koszt poprawy jakości predykcji algorytmu o ostatnie 1-2% może wynosić setki tysięcy złotych. Na koszt składa się energia elektryczna, farma serwerów wyposażonych w karty graficzne oraz tygodnie czekania na wynik. Architektury posiadają wiele hiperparametrów, które wpływają na precyzję, po zmianie wartości dowolnego należy zacząć pracę algorytmu od początku. Następnie przedstawionych jest kilka nowatorskich technik strojenia hiperparametrów, które ze względu na to że zostały

odkryte przez mało znanych badaczy, nie zostały jeszcze rozpowszechnione w dużych ośrodkach badawczych jak DeepMind, te techniki również są na tyle nowe, że nie ma wydawnictwa branżowego opisującego ich użycia dla praktyków. Te algorytmy pozwalają efektywnie zmniejszyć błąd klasyfikatora o 10-20%, co wiąże się z dużo wyższą wydajnością, przy znikomym nakładzie pracy. Do prezentacji działania bibliotek, architektur i algorytmów użyty został gotowy zbiór danych. Zestaw danych prezentacyjnych pochodzi z serwisu Kaggle. Jest to zbiór zdjęć z prześwietleń rentgenowskich podzielony na dwie kategorie: płuca zdrowe i płuca z zapaleniem płuc. Dane są anonimowe i zostały zweryfikowane przez Kaggle, na końcu pracy ze zdjęciami znajduje się porównanie z osiągnięciami społeczności. Badanym obszarem pozostają zagadnienia klasyfikacji obrazów. Na przykładzie zbioru zdjęć, prezentowany jest sposób wykorzystania gotowych modeli i metody optymalizacji je pod wybraną domenę. Takie podejście pozwala uniknąć wysokich kosztów tworzenia własnych modeli (co kosztuje kilka do kilkunastu tygodni obliczeń na wielu kartach GPU). Głębokie sieci neuronowe również świetnie się sprawdzają przy zadaniach rozpoznawania mowy, przetwarzaniu języka naturalnego i systemach rekomendacji, zagadnienia zbyt obszerne by zostały opisane razem. Praca jest podzielona na etapy tworzenia modelu od dołu struktury sieci neuronowych. Rozpoczyna się od przedstawienia pojedynczych elementów i struktury matematycznej sieci. Następnie opisany jest każdy element tworzący gotową architekturę. Wszystkie przedstawione kody źródłowe zostały napisane w języku Python. Z założenia stał się językiem dominującym w uczeniu maszynowym, kosztem języka R. Python składnią jest zbliżony do pseudokodu, dodatkowo wszystkie popularne biblioteki udostępniają nakładki API dla Pythona. Książki wykorzystane w tworzeniu tego tekstu, zawierają wyłącznie kod Pythonowy (z kilkoma nawiązaniem do języków R i C++).

Rozdział 1.

Neurony

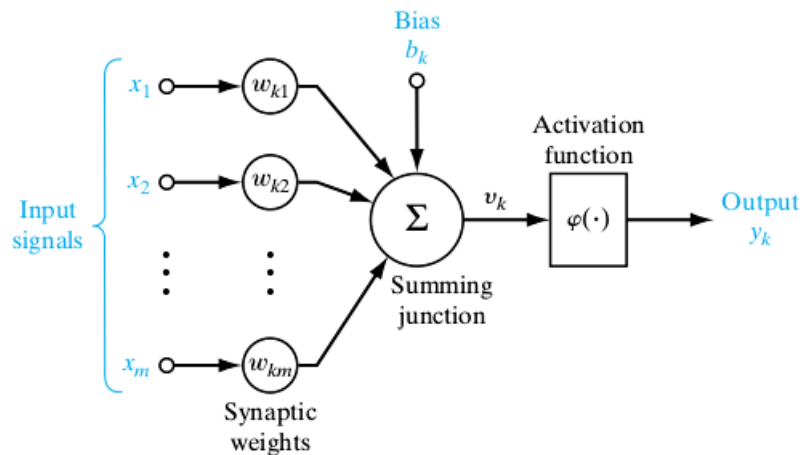
W niniejszym rozdziale przedstawię idee sztucznego neuronu McCullocha i Pittsa. Model neuronu był wczesnym odwzorowaniem neuronu mózgowego z 1943 roku. Reprezentuje on model liniowy mogący rozpoznać dwie różne kategorie wejść. Na sam neuron składa się funkcja $f(x, w)$ - x - wejście, w - waga. Ta prosta jednostka stanowi dziś podstawę budowy każdej sieci neuronowej. Aby funkcja zwracała oczekiwane wyniki, wagi powinny być poprawnie ustawione. Początkowo wagi ustawiano ręcznie za pomocą operatora, który wcześniej przeliczał je dla odpowiednich parametrów wejścia wyjścia. W latach 50tych perceptron stał się pierwszym modelem umiejącym samodzielnie wyliczyć poprawnie wagi definiujące zadaną klasę na podstawie przykładów. Już kilka lat po wynalezieniu sieci neuronowych, okazało się że neurony mózgowie działają zupełnie inaczej, nomenklatura nawiązująca do neuronów mózgowych jakkolwiek błędna, pozwala wprowadzić prostą abstrakcję na modele matematyczne.

Opiszę w jaki sposób stworzyć sieć neuronową oraz przedstawię wszystkie elementy potrzebne do zbudowania funkcjonalnej i wydajnej architektury sieci.

1.1. Model neuronu prostego

1.2. Co to jest sieć neuronowa?

Koncepcja sieci neuronowej to luźne połączenie wielu pojedynczych neuronów. Pozwala to na rozpoznawanie bardziej skomplikowanych wzorców niż klasyfikacja binarna.

Rysunek 1.1: Prosta reprezentacja neuronu.

1.3. Jak uczyć sieci neuronowe

W obecnym momencie istnieją dwie możliwości by sieć posiadała umiejętność poprawnej klasyfikacji.

Uczenie nadzorowane

Uczenie nienadzorowane

1.4. Elementy sieci neuronowych

1.4.1. Metoda gradientu prostego

1.4.2. Funkcje aktywacji

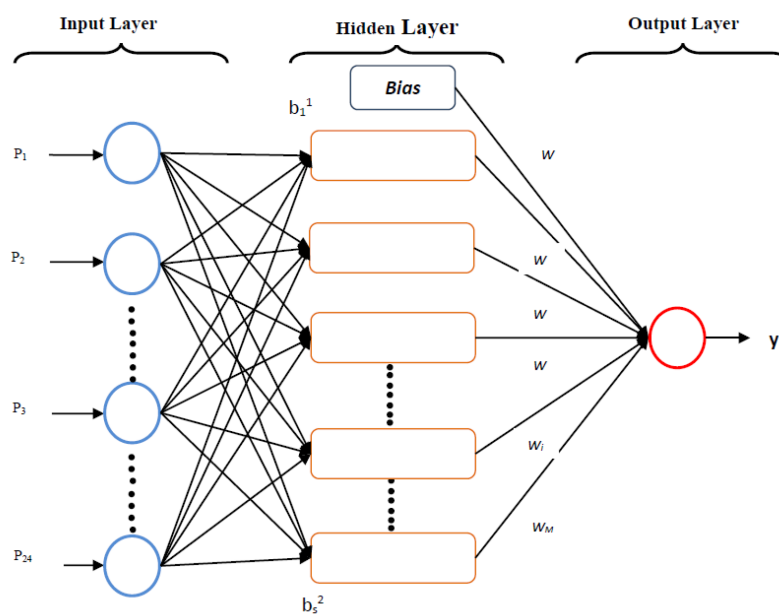
1.4.3. Wykres obliczeniowy

1.4.4. Propagacja i wsteczna propagacja błędów

1.4.5. Parametry

1.4.6. Hiperparametry

1.4.7. Jak zbudować sieć neuronową

Rysunek 1.2: Prosta sieć neuronowa.

Rozdział 2.

Deep Learning

2.1. Techniki tworzenia głębokich sieci

W tym rozdział przybliżę trzy interesujące techniki głębokiego uczenia. Wybrałem je ze względu na ich obszerną ilość zastosowań. Następnie opiszę kilka bibliotek implementujących wsparcie dla większości architektur sieci przedstawionych w pracy. Biblioteki są wybrane na podstawie przekroju platform i języków mi znanych.

2.1.1. Sieci neuronowe

2.1.2. Convolutional Neural Networks

Inaczej znane jako

2.1.3. Recurrent Neural Networks

2.1.4. Fully Convolutional Networks

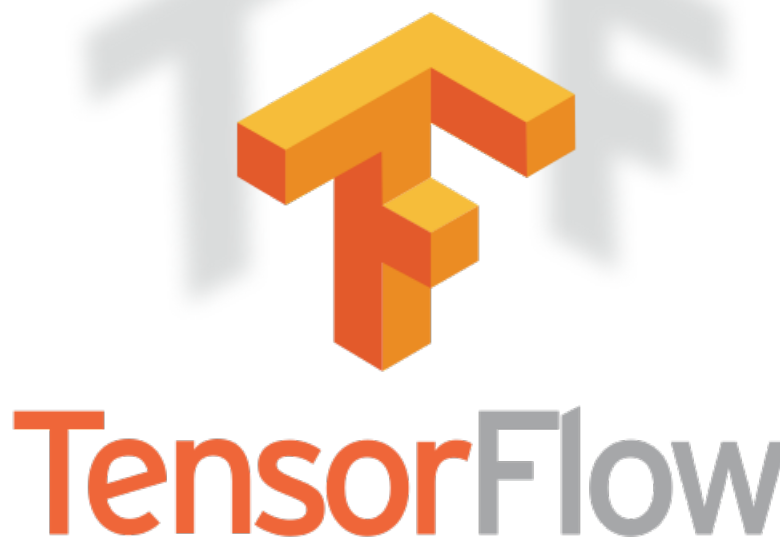
Rozdział 3.

Deep Learning

Rozdział 4.

Biblioteki implementujące uczenie głębokie

4.0.1. Tensorflow

Rysunek 4.1: Logo biblioteki Tensorflow

Pierwsza otwarta biblioteka od Google. Obecnie najczęściej używana podczas prac naukowych, o czym świadczy ilość cytowań[1]. Od 2018 roku dostępna również pod nazwą Tensorflow.js jako biblioteka javascript, udostępniająca ten sam interfejs programistyczny.

Rysunek 4.2: Logo biblioteki Keras

4.0.2. Keras

Keras jest frameworkiem udostępniającym wysokopoziomowe API sieci neuronowych. Działanie opiera się na wykorzystaniu Tensorflow, CNTK lub Theano jako bibliotek wykonujących obliczenia. Głównym założeniem tego oprogramowania jest możliwość szybkiego wykonywania eksperymentów, co ma się przełożyć na lepsze badanie uczenia maszynowego.

4.0.3. PyTorch

4.0.4. Tensorflow.js [Deeplearn.js]

Znany dawniej jako DeepLearning.js Pierwszy zestaw uczenia maszynowego do użycia w przeglądarce. Działa w oparciu o WebGL. Dostarcza całą moc Tensorflow do przeglądarki czy dowolnego interpretera kodu Javascript.

Rysunek 4.3: Logo biblioteki PyTorch

Rysunek 4.4: Logo biblioteki Tensorflow.js

4.0.5. PaddlePaddle

Chińskie oprogramowanie, mało znane w Europie / USA, za to jest to najpopularniejszy framework w Chinach. Uważam że zasługuje na wyróżnienie ze względu na unikalny charakter. Paddle jest open-source, jednak większość dokumentacji jest w języku kantońskim.

4.0.6. MXNet

4.0.7. Caffe2

4.0.8. ML.NET

Nowe oprogramowanie od Microsoftu, udostępnione na licencji [licencja], głównie polecane programistom w środowisku .NET. Docelowo ma stać się częścią .NET Core. Nastawione na łatwość integracji z oprogramowaniem biznesowym, chmurą Azure oraz łatwość obsługi przez programistów pracujących w technologiach Microsoftu.

Rysunek 4.5: Logo biblioteki Paddle

Rysunek 4.6: Logo biblioteki MXNet

4.0.9. PyBrain

4.0.10. CNTK

[Microsoft Research, 2016] - nazwa kompletna Microsoft Cognitive Toolkit. Jest to zestaw narzędzi z działu badawczego Microsoftu, zajmującego się Deep Learningiem. Narzędzie opisuje sieci neuronowe jako szereg obliczeń na grafie skierowanym. W tym grafie węzły (liście) reprezentują wartości wejściowe oraz parametry sieci, zaś pozostałe węzły są operacjami macierzowymi na ich wejściu. Cognitive Toolkit pozwala użytkownikom w prosty sposób tworzyć i łączyć popularne modele jak (ang. fast-forward Deep Neural Networks), konwolucyjne sieci neuronowe, rekurencyjne sieci neuronowe. Implementuje algorytm spadku gradientowego, wsteczną propagację błędów z automatycznym skalowaniem na wiele urządzeń GPU rozproszonych na różnych serwerach. CNTK działa na systemach operacyjnych Windows i GNU Linux.

Rysunek 4.7: Logo biblioteki Caffe2

Rysunek 4.8: Logo biblioteki ML.NET

Rysunek 4.9: Logo biblioteki PyBrain

Rysunek 4.10: Architektura sieci CNTK

Rozdział 5.

Architektura

5.1. Znaczenie architektury dla wydajności sieci

Sieci neuronowe można ułożyć na nieskończenie wiele sposobów. Aby uzyskać dobre rezultaty należy sprawdzić kilka architektur i jak się zachowują dla posiadanych zbiorów danych i zadanych hiperparametrów. W zależności od typu architektury sieci można osiągnąć zupełnie inne wyniki uczenia dla tych samych algorytmów. Architektury różnią się właściwie wszystkim, ilością warstw ukrytych, ilością neuronów w warstwie ukrytej. Poglądy Tadeusiewicza na architekturę sieci neuronowych.

“Właśnie taka (warstwowa) struktura sieci wyjątkowo łatwo i wygodnie da się wytwarzać zarówno w formie modelu elektronicznego, jak i da się symulować w formie programu komputerowego. Dlatego badacze przyjęli właśnie strukturę warstwową i od tej pory stosują ją we wszystkich sztucznych sieciach neuronowych. Z pełną wiernością biologicznemu oryginałowi ma to niewiele wspólnego, ale jest praktyczne i wygodne. W związku z tym wszyscy tak postępują, nie martwiąc się ani przesłankami biologicznymi, ani dowodami wskazującymi, że architektura sieci bardziej wymyślnie dostosowanej do charakteru zadania może znacznie lepiej realizować stawiane zadania.”

Tak napisał w 2007 roku, kiedy architektury sieci nie miały większego znaczenia ponieważ większość sieci była stosunkowo płytka (do 5 warstw ukrytych). Zbiory na których pracowano były stosunkowo niewielkie w porównaniu z dzisiejszymi zasobami skatalogowanych obrazów. Obecnie istnieją dowody (choćby coroczne zawody ImageNet, w których udowadnia się że struktura sieci ma znaczenie. Może poprawić szybkość i dokładność

uczenia). Profesor jest ekspertem w dziedzinie sieci neuronowych, jednak jego książki i poglądy są z lat 1990 - 2010. Późniejsze jego prace są dużo mniej znane.

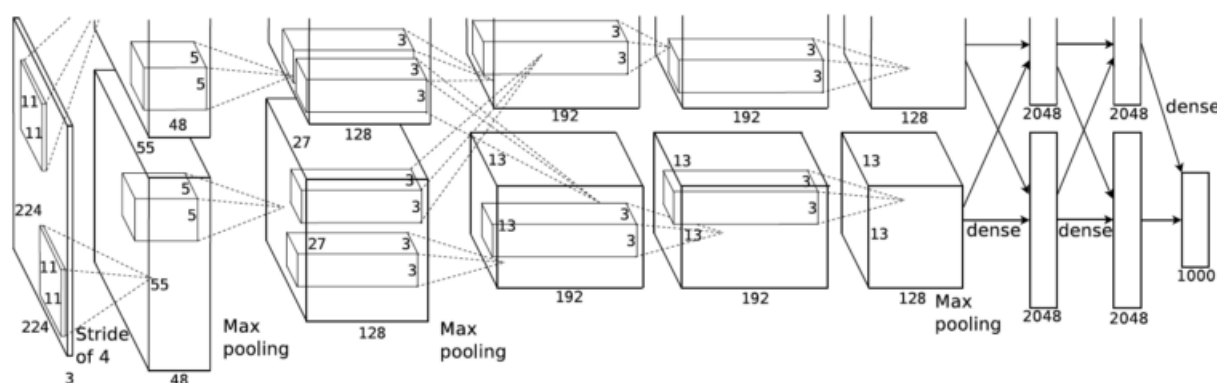
5.2. Przegląd najbardziej efektywnych architektur

5.2.1. AlexNet

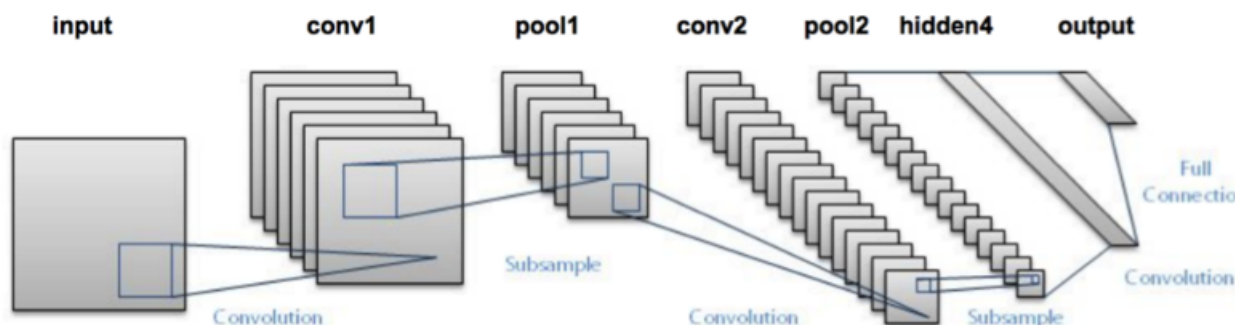
[Alex Krizhevsky, Ilya Sutskever, Geoffrey E. Hinton, 2012] - pierwsza prawdziwa konwolucyjna sieć neuronowa (CNN), która pomogła zmienić opinię na temat uczenia głębokiego. Została zaimplementowana z użyciem biblioteki CUDA. Pierwsza sieć neuronowa, ucząca się z powodzeniem dla dużego zbioru danych. Została wytrenowana na zbiorze danych złożonym z ponad 15 milionów obrazów podzielonych na 22000 klas. W testach top-1 i top-5 uzyskała wartości kolejno 37,5% i 17%, co pozwoliło wygrać konkurs ImageNet Large Scale Visual Recognition Challenge. Sieć neuronowa zawiera 60 milionów parametrów i 650 000 neuronów. Architekturę tworzy 8 warstw, gdzie pierwsze 5 to warstwy konwolucyjne, a pozostałe 3 są warstwami w pełni połączonymi, ta ostatnia ma oczywiście 1000 wyjść z funkcji softmax. AlexNet znacząco przewyższyła swoją wydajnością poprzednich uczestników i wygrała zawody redukując błąd top-5 do 15,32%. Drugie miejsce to błąd ok 26.2% (nie była to CNN). Sieć jest głęboką modyfikacją architektury Yann'a LeCun'a. AlexNet była zaplanowana na dwie karty graficzne, stąd rozdzielenie przepływu informacji na 2 części. Trenowanie sieci na 2 GPU było nowością na te czasy. Sieć została wytrenowana na zbiorze ImageNet. Do wyliczenia funkcji nieliniowych były używane ReLU (tutaj po raz pierwszy okazało się że ReLU działa dużo szybciej niż tanh). Sieć o której będą uczyły się dzieci na lekcjach historii. [2]

5.2.2. LeNet

[Authors, Year] - Jest to obecnie mało znacząca architektura. Pierwsze praktyczne zastosowanie sieci konwolucyjnych jeszcze w latach 90'tych. Używana była do prostych zadań: czytanie kodów pocztowych, liczb.[3]

Rysunek 5.1: Architektura sieci AlexNet

Rysunek 5.2: Architektura sieci LeNet

5.2.3. VGG Net

[Simoyan i Zisserman, 2014] - sieć złożona z 16 warstw konwolucyjnych, która charakteryzuje się małymi filtrami i dużą głębokością sieci. W trakcie trenowania sieci wyjście jest ustawione na ustalony rozmiar (224 x 224 x 3). Przetwarzanie wstępne obejmuje odjęcie mediany wartości RGB dla każdego piksela. Zdjęcie jest przetwarzane przez stos warstw konwolucyjnych, gdzie używane są filtry o bardzo małym polu widzenia (3x3) [najmniejszy możliwy rozmiar by móc rozpoznać kierunek]. Operacja Max-pooling jest wykonana na polu 4 pikseli, co pokazuje że jest to pobieranie jak najmniejszych cech z obrazu. Ukryte warstwy są wyposażone w nieliniową funkcję aktywacji ReLU. Po stosie warstw konwolucyjnych, następuje nałożenie 3 warstw w pełni połączonych (to takie duże warstwy zawierające wszystkie cechy?). Pierwsze dwie mają 4096 kanałów, trzecia już tylko 1000 (po jednym kanale na klasę obiektu). Obecnie architektura ta jest dość popularnym wyborem dla wyodrębniania cech ze zdjęć. Konfiguracje wag dla zbioru obrazów z ImageNet są dostępne online. W tej sieci problemem jest

140 milionów parametrów, którymi czasem trzeba zarządzać. [5]

5.2.4. GoogleNet / Inception

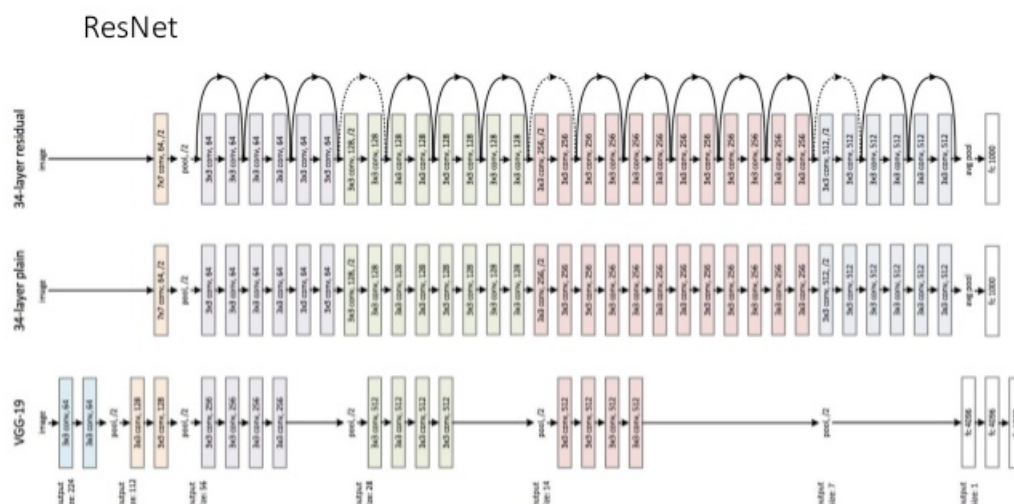
[Christian Szegedy, Wei Liu, Yangqing Jia, Pierre Sermanet, Scott Reed, Dragomir Anguelov, Dumitru Erhan, Vincent Vanhoucke, Andrew Rabino-
vich, 2014] - produkt jak nazwa wskazuje wyszedł z firmy Google. Charak-
teryzuje się przełomową poprawą użycia zasobów wewnętrznych. ImageNet
jest zaprojektowana na jak największą szerokość i głębokość jednocześnie
utrzymując stałe zużycie mocy obliczeniowej. Optymalizacja jakości opiera
się na zasadzie Hebbian’a (jest to teoria neuronauki, która mówi o adap-
tacji neuronów w trakcie nauki). Błędy klasyfikacji wynoszą top-1: 17,2%
i top-5: 3,58% (dla v3). Sieć składa się łącznie z 22 warstw. Sieć jest mo-
dułowa, gdzie każdy moduł pełni rolę wielopoziomowego ekstraktora cech
przeliczającego konwolucje na macierzach rozmiarów 1x1, 3x3, 5x5. Zaletą
tej architektury są bardzo małe rozmiary wag (mniej niż 100MB dla v3).
Kolejną ważną zaletą jest ilość parametrów, tylko 4 miliony co jest wyni-
kiem 12 razy lepszym od AlexNet. Jest to jedna z najbardziej złożonych sieci
względem architektury modułowej. W wersji naiwnej każda warstwa posia-
da 4 ekstraktory cech (3 konwolucyjne i jedną 3x3 max pooling), następnie
wartości te są składane i wysyłane do warstwy wyżej. Do poprawienia wy-
dajności obliczeniowej pozbyto się warstwy “w pełni połączonej”. [6]

5.2.5. ResNet

[Kaiming He et al, 2015] - architektura oparta na mikro modułach. Charak-
teryzuje się możliwością odrzucania połączeń i posiada ogromny moduł na
normalizację zbioru iteracji (batch normalization). Normalizacja jest pomys-
łem zaczerpniętym z rekurencyjnych sieci neuronowych. Ta technika po-
zwala stworzyć sieć ze 152 warstwami ukrytymi przy zachowaniu złożoności
mniejszej niż VGG. [7]

5.2.6. ResNeXt

[Saining Xie, Ross Girshick, Piotr Dollar Zhuowen Tu Kaiming He, 2017] -
modularyzowalna [7]

Rysunek 5.3: Architektura sieci ResNet

5.2.7. RCNN – obrazek jest zastępczy nie ma nic w internecie interesującego

[Authors, Year] - [4]

5.2.8. YOLO - You Only Look Once

[Joseph Redmon, Santosh Divvala, Ross Girshick, Ali Farhadi, 2016] - You Only Look Once jest systemem wykrywania obiektów w czasie rzeczywistym. Obraz jest dzielony na części oddzielonymi od siebie prostokątami, ...??? Cały przepływ danych do wykrycia obiektów jest jedną siecią, dlatego może być zoptymalizowany [?]

5.2.9. SqueezeNet

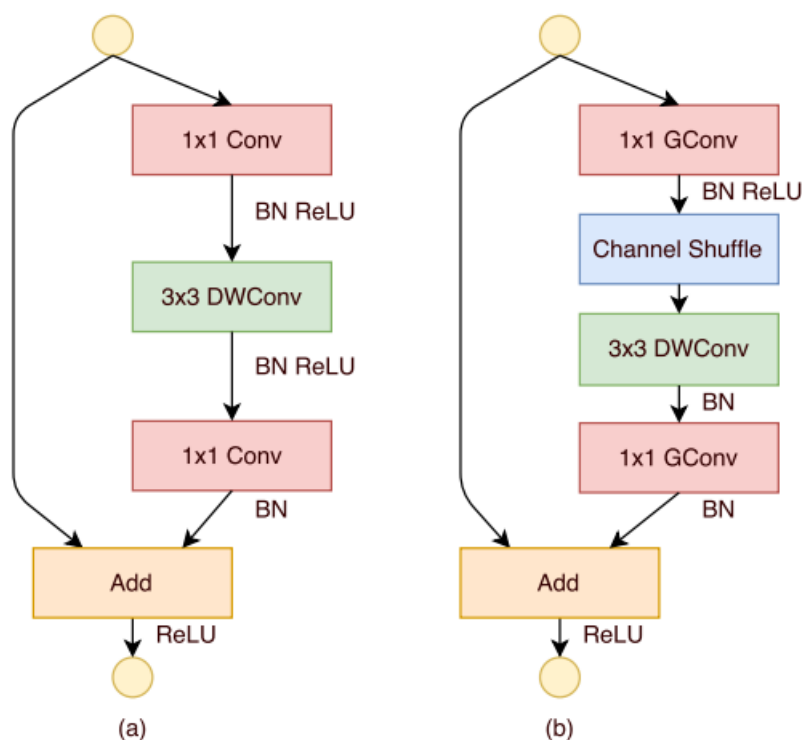
[Authors, Year] - [?]

5.2.10. SegNet

[Authors, Year] - [?]

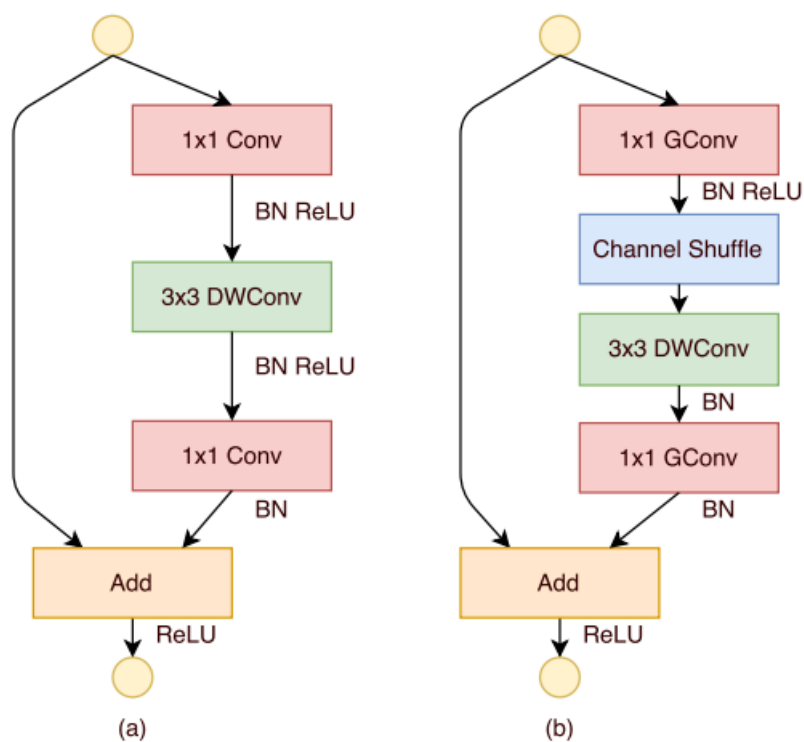
5.2.11. Generative Adversarial Network

[Ian J. Goodfellow, Jean Pouget-Abadie, Mehdi Mirza, Bing Xu, David Warde-Farley, Sherjil Ozair†, Aaron Courville, Yoshua Bengio‡, 2014] - w

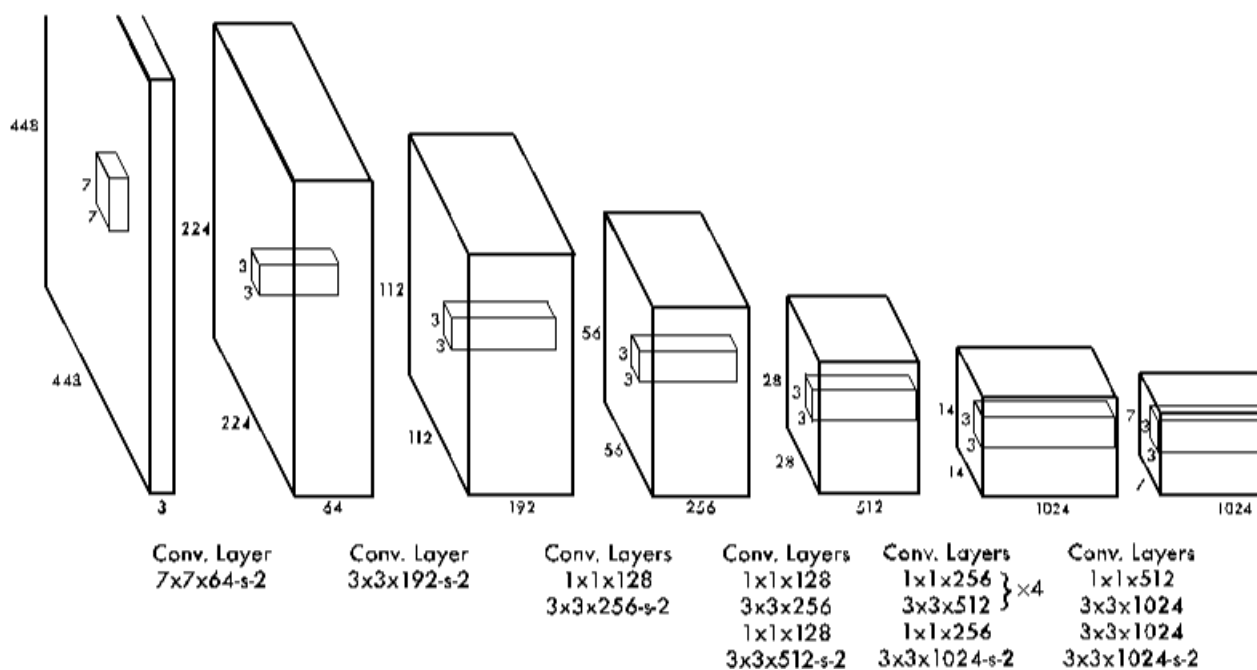

Rysunek 5.4: Architektura sieci ResNeXt

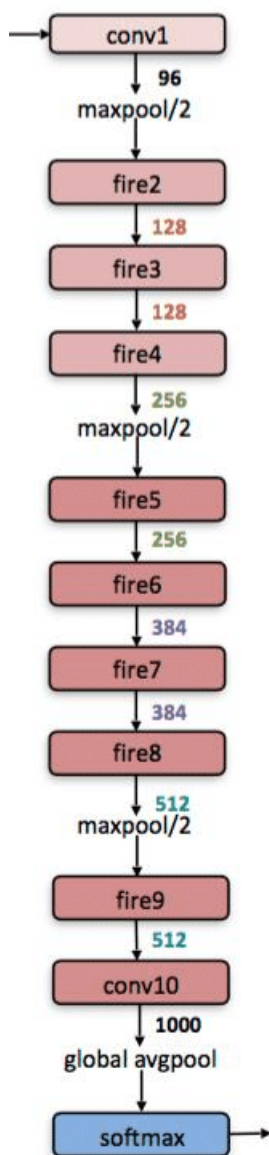
skrót GAN. Są architekturą sieci neuronowych skomponowanych z dwóch sieci przeciwstawionych wobec siebie. Zaprojektowane na uniwersytecie w Montrealu (gdzie powstało większość przełomów dotyczących neuronów) przez największe obecnie autorytety w dziedzinie. GAN obudził duże nadzieje na szybkie i "twórcze" działania algorytmów, jego najczęstszym zastosowaniem jest tworzenie komputerowych "dzieł sztuki". Jak to działa? Jedna sieć generuje kandydatów, a druga ich ocenia wytworzone obiekty. W ten sposób obie sieci uczą się od siebie wzajemnie. - [1]

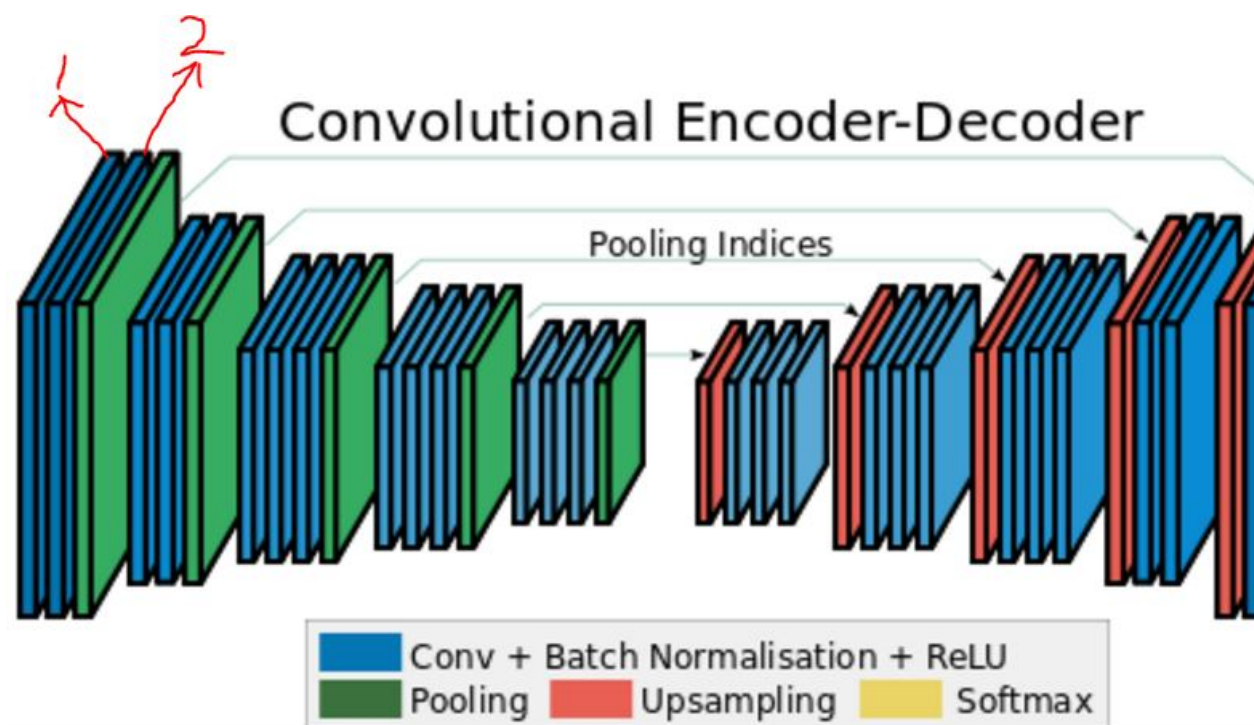
Rysunek 5.5: Architektura sieci RCNN

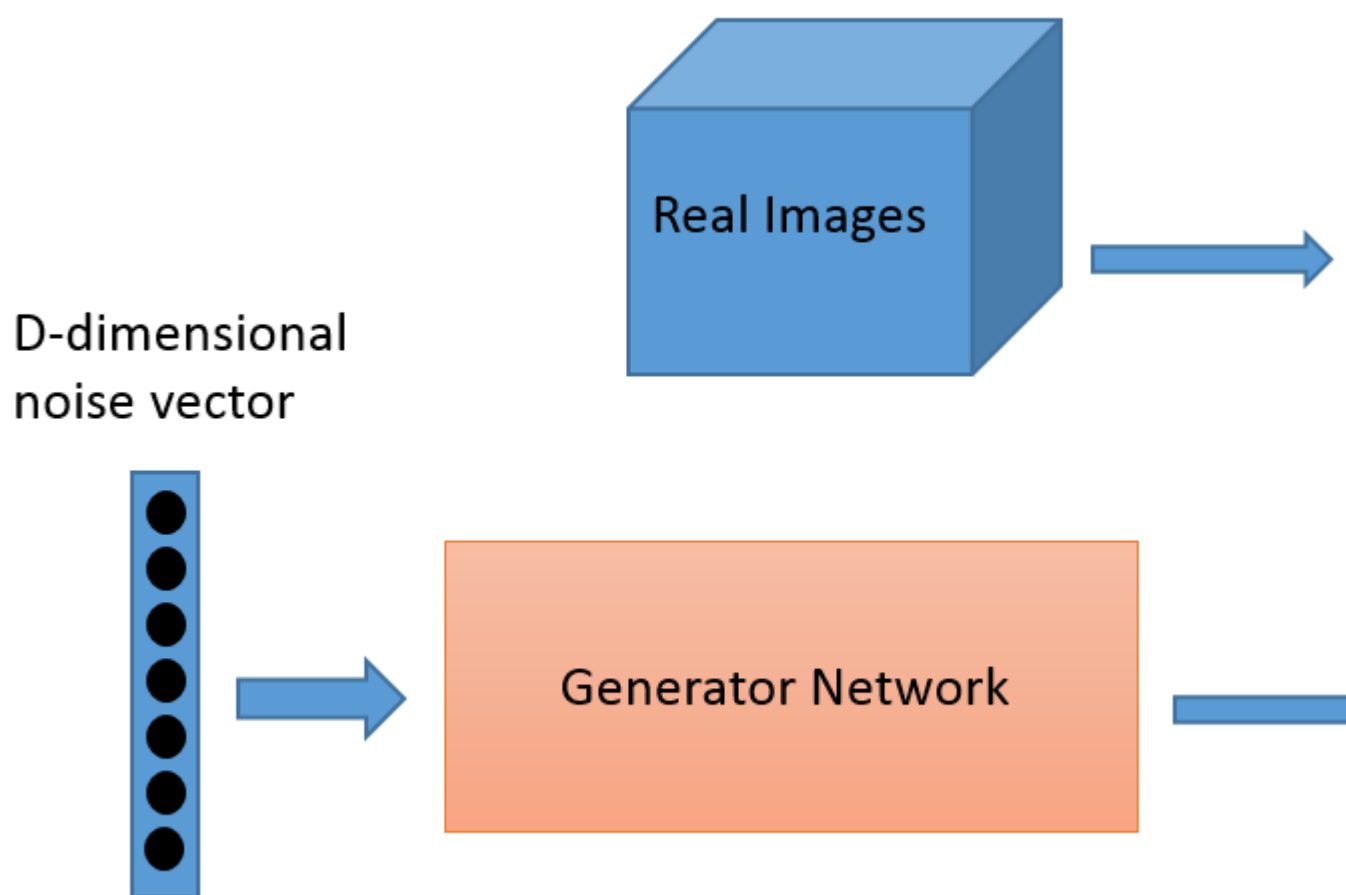
Rysunek 5.6: Architektura sieci YOLO

Rysunek 5.7: Architektura sieci SqueezeNet

Rysunek 5.8: Architektura sieci SegNet

Rysunek 5.9: Architektura sieci GAN

Rozdział 6.

Testy wydajności

Rozdział 7.

Podsumowanie

Spis rysunków

1.1. Prosta reprezentacja neuronu.	9
1.2. Prosta sieć neuronowa.	10
4.1. Logo biblioteki Tensorflow	15
4.2. Logo biblioteki Keras	16
4.3. Logo biblioteki PyTorch	17
4.4. Logo biblioteki Tensorflow.js	17
4.5. Logo biblioteki Paddle	18
4.6. Logo biblioteki MXNet	18
4.7. Logo biblioteki Caffe2	18
4.8. Logo biblioteki ML.NET	19
4.9. Logo biblioteki PyBrain	19
4.10. Architektura sieci CNTK	19
5.1. Architektura sieci AlexNet	22
5.2. Architektura sieci LeNet	22
5.3. Architektura sieci ResNet	23
5.4. Architektura sieci ResNeXt	24
5.5. Architektura sieci RCNN	25
5.6. Architektura sieci YOLO	26
5.7. Architektura sieci SqueezeNet	27
5.8. Architektura sieci SegNet	28
5.9. Architektura sieci GAN	29

Bibliografia

- [1] Ian Goodfellow, Jean Pouget-Abadie, Mehdi Mirza, Bing Xu, David Warde-Farley, Sherjil Ozair, Aaron Courville, and Yoshua Bengio. Generative adversarial nets. In Z. Ghahramani, M. Welling, C. Cortes, N. D. Lawrence, and K. Q. Weinberger, editors, *Advances in Neural Information Processing Systems 27*, pages 2672–2680. Curran Associates, Inc., 2014.
- [2] Alex Krizhevsky, Ilya Sutskever, and Geoffrey E Hinton. Imagenet classification with deep convolutional neural networks. In F. Pereira, C. J. C. Burges, L. Bottou, and K. Q. Weinberger, editors, *Advances in Neural Information Processing Systems 25*, pages 1097–1105. Curran Associates, Inc., 2012.
- [3] Yann Lecun, Léon Bottou, Yoshua Bengio, and Patrick Haffner. Gradient-based learning applied to document recognition. In *Proceedings of the IEEE*, pages 2278–2324, 1998.
- [4] Shaoqing Ren, Kaiming He, Ross B. Girshick, and Jian Sun. Faster R-CNN: towards real-time object detection with region proposal networks. *CoRR*, abs/1506.01497, 2015.
- [5] Karen Simonyan and Andrew Zisserman. Very deep convolutional networks for large-scale image recognition. *CoRR*, abs/1409.1556, 2014.
- [6] Christian Szegedy, Wei Liu, Yangqing Jia, Pierre Sermanet, Scott E. Reed, Dragomir Anguelov, Dumitru Erhan, Vincent Vanhoucke, and Andrew Rabinovich. Going deeper with convolutions. *CoRR*, abs/1409.4842, 2014.
- [7] Saining Xie, Ross B. Girshick, Piotr Dollár, Zhuowen Tu, and Kaiming He. Aggregated residual transformations for deep neural networks. *CoRR*, abs/1611.05431, 2016.